

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 77.203 van 25 november 1998

A. 58.600/VI-11.904

In zake : **MARCHOT** Claude,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Pierre LOTHE, advocaat,
rue F. Danhaive 6
5005 Saint-Servais,

tegen :

de gemeente Mettet,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 23 juni 1994 ingediende verzoekschrift, waarbij Claude MARCHOT de nietigverklaring vordert van het besluit van 9 december 1993 waarbij de gemeenteraad van Mettet hem ambtshalve ontslaat uit zijn ambt van adjunct-gemeentesecretaris;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer LOMBAERT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 december 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 10 augustus 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 21 oktober 1998, de datum waarop de zaak uitgesteld is tot de terechtzitting van 18 november 1998;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. SOMERS, loco Mr. LOTHE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. BOURTEMBOURG, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer LOMBAERT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die aan de zaak ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat :

1. Verzoeker was gemeentesecretaris van de voormalige gemeente Ermeton-sur-Biert. Na de fusie van Ermeton-sur-Biert met de gemeente Mettet heeft de

gemeenteraad van de nieuwe gemeente op 2 januari 1977 besloten dat zijn diensten verzoeker met ingang van 1 januari 1977 zouden overnemen als adjunct-gemeentesecretaris. In het proces-verbaal van het besluit staat dat hij "20 uur per week" zou werken.

Op 1 april 1977 wordt verzoeker ook benoemd tot deeltijds secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

Van 1977 tot 1991 oefent verzoeker dus de twee betrokken functies uit.

2. Op 12 november 1991 wordt verzoeker door de raad van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn benoemd tot voltijds secretaris van dat O.C.M.W..

Op 9 december 1991 stelt die raad het werkrooster op voor het werk dat hij moet verrichten op het kantoor van het O.C.M.W. : "van maandag tot en met vrijdag tijdens de normale kantoortijden, namelijk van 8 tot 17 uur".

Op 9 januari 1992 houden het college van burgemeester en schepenen en de raad voor maatschappelijk welzijn een overlegvergadering om onder meer "de overheveling van de secretaris van het O.C.M.W. nader te regelen"; volgens het proces-verbaal van die vergadering was er een akkoord tot stand gekomen luidens hetwelk verzoeker in januari 1992 de helft van zijn werktijd bij de gemeente en de andere helft bij het O.C.M.W. werkzaam zou zijn en luidens hetwelk hij na die datum voltijds bij het O.C.M.W. kon werken, waar hij voor advies ter beschikking zou blijven van de ambtenaar die hem op de gemeente zou vervangen en de dossiers inzake de dienstplicht zou behandelen.

3. Bij een brief van 16 januari 1992 vraagt verzoeker dat de burgemeester zijn werkuren bij de gemeente buiten de normale kantoortijden van het O.C.M.W. zou bepalen. Het college van burgemeester en schepenen willicht dat verzoek niet in en bepaalt daarentegen dat verzoekers werkuren bij de gemeente er vanaf 1 februari 1992 als volgt uitzien : van maandag tot donderdag van 13 tot 17 uur en vrijdag van 13 tot 16 uur. Verzoeker wordt daarvan bij brief van 27 januari 1992 op de hoogte gebracht.

4. Vanaf 1 februari 1992 oefent verzoeker zijn functie bij de gemeente niet meer uit; nadat het college van burgemeester en schepenen hem heeft gehoord, tekent het op 18 februari 1992 aan dat "samen met de twee partijen afgesproken is dat ze hun respectieve brief over het werkrooster bij de gemeente in beraad houden (...) totdat een beslissing is genomen omtrent de (halftijdse) gemeentelijke betrekking van de heer MARCHOT".

5. Op 4 juni 1992, na te hebben vastgesteld dat verzoekers functie bij de gemeente en zijn functie bij het O.C.M.W. onverenigbaar zijn, besluit de gemeenteraad verzoeker ambtshalve te ontslaan. De bestendige deputatie van de provincieraad van Namen vernietigt dat besluit evenwel op 20 augustus 1992 op de grond dat de gemeente eerst het cumuleren van de werkzaamheden moet verbieden en pas dan mag vaststellen dat aan dit verbod voorbijgegaan is en pas daarna de gestelde straf mag uitvaardigen, met inachtneming van de tuchtprocedure.

6. Op 9 november 1992 geeft het college van burgemeester en schepenen aan verzoeker bevel zijn werkzaamheden bij de gemeente te hervatten op basis van het volgende werkrooster : alle middagen vanaf

16 november 1992. Deze beslissing wordt bij een brief van dezelfde datum ter kennis gebracht van verzoeker; in die brief staat dat "elke schending van dat bevel de werkzaamheden te hervatten, een schending van de beroepsplichten is".

Verzoeker bevestigt op 13 november 1992 dat hij die brief heeft ontvangen en neemt nota van dat werkrooster.

Hij hervat evenwel niet zijn werkzaamheden bij de gemeente op 16 november 1992.

Bij een brief van 5 januari 1993 stelt het college vast dat verzoeker niet op zijn verzoek is ingegaan en roept het hem op om hem op 11 januari 1993 te horen.

Op 11 januari 1993 wordt verzoeker door het college gehoord, stelt het college vast dat het voor verzoeker praktisch gezien onmogelijk was zijn twee functies tegelijk uit te oefenen en besluit het een vergadering met de provinciale diensten en verzoeker te beleggen.

Bij brief van 1 april 1993 stelt het college aan verzoeker een minnelijke schikking voor volgens welke hij buiten zijn werkuren bij het O.C.M.W. 3,40 uur per week bij de gemeente zou werken en volgens welke hij voor de uren dat hij niet gewerkt heeft, zijn ontslag zou aanbieden; het college merkt op dat als verzoeker dit voorstel niet binnen acht dagen aanvaardt, hij zijn functie bij de gemeente elke middag moet hervatten en dat de zaak anders voor de gemeenteraad wordt gebracht.

Op 21 april 1993 deelt verzoeker, zonder op dit voorstel te antwoorden, mee dat hij zijn twee functies niet onverenigbaar acht, dat hij al op 13 november 1992 op de brief van 9 november 1992 heeft geantwoord en dat hij bereid is het college desgewenst nadere informatie te verstrekken.

7. Op 24 juni 1993 keurt de gemeenteraad het nieuwe administratieve statuut van het gemeentepersoneel goed; artikel 24 van dat statuut bepaalt : "ambtshalve en zonder opzegging worden ontslagen : (...) 4) degenen die, zonder geldige reden, hun post verlaten en meer dan tien dagen afwezig blijven (...)" ; dat statuut wordt op 19 augustus 1993 door de bestendige deputatie goedgekeurd.

Tijdens dezelfde vergadering van 24 juni 1993 hoort de gemeenteraad verzoeker; deze bevestigt dat het praktisch gezien onmogelijk voor hem is alle middagen bij de gemeente te werken en vraagt dat hem werk wordt gegeven dat hij kan doen binnen een werktijdregeling die verenigbaar is met zijn functie bij het O.C.M.W.

8. Bij brief van 26 augustus 1993 maant het college verzoeker aan de wedden terug te betalen die hij sinds 1 februari 1992 heeft gekregen voor de uren dat hij niet gewerkt heeft.

Op 24 september 1993 verzoekt het college hem op 14 oktober 1993 voor de gemeenteraad te verschijnen zodat hij kan worden gehoord over een voorstel tot ambtshalve ontslag met toepassing van het voornoemde artikel 24 van het nieuwe statuut.

Op 14 oktober 1993 wordt verzoeker door de gemeenteraad gehoord; op 9 december 1993 neemt de

gemeenteraad een besluit waarbij verzoeker ambtshalve wordt ontslagen met toepassing van de genoemde bepaling van het statuut. Het betreft de bestreden handeling.

Dit besluit, dat op 29 december 1993 bij de toezichthoudende overheid is ingekomen, wordt evenwel op 27 januari 1994 door de bestendige deputatie vernietigd op de grond dat niet bewezen is dat verzoeker meer dan 10 dagen onwettig afwezig is geweest. De gemeente brengt het vernietigingsbesluit bij brief van 21 februari 1994 ter kennis van verzoeker.

Op 3 maart 1994 besluit de gemeenteraad beroep in te stellen bij de Waalse Regering. Verzoeker wordt daarvan op de hoogte gebracht bij brief van 4 maart 1994. Het lid van de Waalse Regering dat met Binnenlandse Aangelegenheden is belast, besluit op 22 april 1994 dat dit beroep ontvankelijk en gegrond is. Het besluit van laatstgenoemde wordt bij brief van 26 april 1994 ter kennis gebracht van verzoeker;

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep ontleent aan de omstandigheid dat het te laat is ingesteld; dat ze uiteenzet dat het betrokken verzoekschrift meer dan zestig dagen na de kennisgeving van het bestreden besluit is ingediend, een besluit dat niet van tuchtrechtelijke aard is en waartegen geen beroep georganiseerd is, tenzij het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State; dat ze betoogt dat "de omstandigheid dat de bestreden handeling op 27 januari 1994 door de bestendige deputatie vernietigd is (...), bijgevolg geen invloed heeft"; dat verzoeker volgens haar moest weten dat het schepencollege krachtens artikel 25, § 1, van het decreet van 20 juli 1989 houdende organisatie van het toezicht op de gemeenten, de provincies en op de intercommunales van

het Waalse Gewest, bij de Waalse Regering beroep kon instellen tegen dat besluit; dat ze opmerkt dat hij dus bij wijze van bewarende maatregel, binnen zestig dagen nadat het besluit van 9 december 1993 hem ter kennis was gebracht, een beroep tot nietigverklaring had moeten instellen bij de Raad van State;

Overwegende dat de bestendige deputatie of de Waalse Regering volgens artikel 13 van het voornoemde decreet van 20 juli 1989 de beslissing waarbij een gemeentelijke overheid de wet schendt of het algemeen belang schaadt, binnen vijftig dagen na ontvangst ervan kan vernietigen; dat de gemeentelijke overheid waarvan het besluit door de bestendige deputatie is vernietigd, volgens artikel 25, §§ 1 en 3, van hetzelfde decreet binnen dertig dagen nadat ze daarvan kennis heeft gekregen, bij de Waalse Regering een beroep zonder schorsende kracht tegen het vernietigingsbesluit kan instellen; dat de beslissingen op beroep krachtens artikel 27 van hetzelfde decreet moeten worden uitgesproken binnen dertig dagen nadat de regering het beroep ontvangen heeft;

Overwegende dat, voor zover de aldus bepaalde termijnen in acht worden genomen, de nietigverklaring van een gemeenteraadsbesluit door de bestendige deputatie tot gevolg heeft dat de termijn waarbinnen bij de Raad van State tegen dat besluit beroep kan worden ingesteld, wordt gestuit; dat wanneer de gemeentelijke overheid tegen die nietigverklaring beroep instelt bij de Waalse Regering, waarvan de beslissing in de plaats dient te worden gesteld van de beslissing van de bestendige deputatie, de beroepstermijn bij de Raad van State pas ingaat, hetzij op de dag waarop verzoeker, die zich aandient als een derde ten opzichte van de genoemde procedures bij de toezichthoudende overheden, kennis krijgt van de

beslissing van de Waalse Regering, hetzij op de dag waarop het gemeenteraadsbesluit definitief is geworden door het verstrijken van de termijn waarbinnen de toezichthoudende overheid uitspraak moest doen;

Overwegende dat het bestreden gemeenteraadsbesluit in casu op 9 december 1993 genomen is; dat het op 29 december 1993 bij de bestendige deputatie ingekomen is; dat laatstgenoemde het op 27 januari 1994 vernietigd heeft, namelijk binnen de termijn van vijftig dagen waarbinnen ze uitspraak moest doen; dat het vernietigingsbesluit van de bestendige deputatie op 25 februari 1994 ter kennis gebracht is van de gemeente; dat de gemeenteraad binnen dertig dagen na die datum, namelijk op 3 maart 1994, besloten heeft dat besluit aan te vechten bij de Waalse Regering; dat dit beroep bij laatstgenoemde is ingesteld bij een brief van 4 maart 1994, die op 8 maart 1994 is ingekomen; dat het bevoegde lid van de Waalse Regering de termijn waarbinnen het uitspraak moest doen bij een besluit van 7 april 1994 heeft verlengd tot 22 april 1994, overeenkomstig artikel 4 van het voornoemde decreet; dat dit lid het beroep van de gemeenteraad op laatstgenoemde datum heeft ingewilligd en gegrond verklaard heeft; dat daaruit voortvloeit dat de termijnen die in de voormelde bepalingen van het decreet van 20 juli 1989 worden voorgeschreven, in acht zijn genomen;

Overwegende dat uit het dossier niet blijkt of het bestreden besluit ter kennis is gebracht, en dus ook niet wanneer dat zou zijn geschied; dat er echter wel uit blijkt dat de toezichthoudende overheden verzoeker op de hoogte hebben gebracht van de genomen beslissingen, inzonderheid van het besluit d.d. 27 januari 1994 waarbij de bestendige deputatie het bestreden besluit heeft vernietigd; dat gelet op die nietigverklaring hem niet kan worden verweten dat hij,

al was het maar bij wijze van bewarende maatregel, geen beroep tot nietigverklaring van dat besluit heeft ingesteld binnen zestig dagen na de kennisgeving van dat besluit, voor zover dat besluit overigens ter kennis is gebracht; dat het beroep dat is ingesteld op 23 juni 1994, d.i. binnen zestig dagen na de genoemde datum van 27 april 1994, ontvankelijk is, aangezien de wettelijke termijn waarbinnen beroep kan worden ingesteld bij de Raad van State door die nietigverklaring gestuit is tot de dag waarop verzoeker, bij de brief van 26 april 1994 waarbij hij in kennis is gesteld van de beslissing d.d. 22 april 1994 van de bevoegde minister van het Waals Gewest en die hij normaal op 27 april 1994 heeft ontvangen, kennis heeft gekregen van die beslissing en bijgevolg van de omstandigheid dat het bestreden besluit definitief was; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan de schending van de voordelen en van het statuut waarop hij krachtens de wet betreffende de samenvoegingen van gemeenten aanspraak kan maken"; dat hij uiteenzet dat aangezien hij het ambt van gemeentesecretaris van Ermeton-sur-Biert heeft uitgeoefend zonder dat hij aan bepaalde werkuren gebonden was en aangezien hij in het personeelsbestand van de nieuwe gemeente Mettet was opgenomen zonder dat hem bepaalde werkuren werden opgelegd, het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij hem thans op basis van een zogenaamde werkregeling van nu eens 19 uur en dan weer 20 uur verplicht om zijn functie van adjunct-gemeentesecretaris op te geven op de grond dat hij die werkuren niet in acht genomen heeft; dat hij onderstreept dat hij van 1977 tot 1992 ontegenzeggelijk ongeveer een uur per dag op het gemeentehuis was, namelijk de tijd die nodig was om de dossiers inzake de dienstplicht te nemen die hij moest beheren en dat hij

zijn werkzaamheden voor de gemeente bij het O.C.M.W. of bij hem thuis deed; dat hij opmerkt dat "de verwerende partij hem bijgevolg geen werkrooster kon opleggen, maar wel kon bepalen hoeveel werk hij moest verrichten, wat ze sinds januari 1992 niet meer heeft gedaan, ook al had hij daar herhaaldelijk en met aandrang om verzocht, waarbij ze hem zelfs de toegang tot het gebouw van de gemeentelijke administratie heeft ontzegd"; dat hij tot slot opmerkt dat het statuut van 24 juni 1993 "niets aan zijn rechtspositie verandert wat de ontstentenis van een werkrooster betreft";

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het middel betwist, op de grond dat de redactie ervan "op zijn minst onduidelijk is, aangezien verzoeker niet vermeldt welke voordelen en welk statuut hij zou hebben verkregen en evenmin vermeldt krachtens welke bepalingen van de wet betreffende de samenvoegingen van gemeenten hij die zou hebben verkregen"; dat ze in bijkomende orde over de grond van de zaak opmerkt dat "het enige voordeel vervat in het koninklijk besluit van 22 juli 1976 tot vaststelling van de modaliteiten van uitvoering van de samenvoegingen ten gunste van de secretarissen van de voormalige gefuseerde gemeenten is dat hun bezoldiging nooit lager kan zijn dan die welke voortvloeit uit de bezoldigingsregeling die op hen van toepassing zou zijn geweest als ze in dienst van hun voormalige gemeente waren gebleven" en dat dit voordeel aan verzoeker is verleend; dat ze uiteenzet dat "voor het overige verzoeker naar aanleiding van zijn overheveling een gemeenteambtenaar is geworden die onder het administratief statuut valt", zoals trouwens wordt bepaald bij artikel 3 van het genoemde koninklijk besluit; dat ze daaruit besluit dat de gemeenteraad de werkuren van verzoeker kon vaststellen, zoals de gemeenteraad op 2 januari 1977 naar rata van 20 uur per

week heeft gedaan, en dat het college van burgemeester en schepenen bevoegd was om het werkrooster te bepalen, zoals dit college op 27 januari 1992 heeft gedaan; dat ze onderstreept dat het besluit van 2 januari 1977 hoe dan ook definitief is, zodat verzoeker de wettigheid ervan niet kan aanvechten;

Overwegende dat verzoeker in zijn wederantwoord stelt dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het middel wordt tegengesproken door de argumenten die ze in haar memorie van antwoord aanvoert; dat hij voorts betoogt dat zijn middel als volgt kan worden samengevat : "artikel 5 van het voornoemde koninklijk besluit van 22 juli 1976 bepaalt dat de ambtenaren voorlopig hun voormalige functie, hun voormalige administratief statuut en hun voormalige bezoldigingsregeling behouden; in zijn vroegere statuut werden geen werkuren vermeld; bij het besluit van 2 januari 1977 van de gemeenteraad wordt dat statuut niet gewijzigd en wordt evenmin het aantal werkuren bepaald"; het ambtshalve ontslag, dat gemotiveerd wordt door de niet-naleving van een zogenaamd werkrooster, steunt dus op een onjuiste motivering; dat hij in zijn laatste memorie onderstreept dat hij nooit kennis heeft gekregen van het besluit van 27 januari 1992 waarin hem een werkrooster wordt opgelegd, dat hem vervolgens een minnelijke schikking is voorgesteld in afwachting van een beslissing van de bestendige deputatie, dat de bestendige deputatie het probleem van dat werkrooster nooit heeft beslecht en dat "het werkrooster van 27 januari 1991 (lees "1992") bijgevolg nog altijd tijdelijk buiten werking gesteld is en dus geen rechtsgrond kan opleveren, noch voor de bestreden handeling, noch voor het daartegen indruisende bevel van 9 november 1992, aangezien er geen enkele nieuwe regeling getroffen is";

Overwegende dat het middel in het verzoekschrift ontleend wordt aan de "schending van de voordelen en het statuut (...) waarop verzoeker krachtens de wet op de samenvoegingen van gemeenten aanspraak kan maken"; dat de verwerende partij dit middel, ook zonder de toelichting die later in de memorie van wederantwoord is gegeven, begrepen heeft en erop geantwoord heeft op basis van de wets- en verordeningsbepalingen waarnaar in dat middel, al is het dan impliciet, wordt verwezen; dat het middel ontvankelijk is;

Overwegende dat de artikelen 3, 4, 5, 7, 8 en 9 van het voornoemde koninklijk besluit van 22 juli 1976 bepalen dat de secretarissen van de voormalige gefuseerde gemeenten "van rechtswege deel uitmaken van het personeel" van de nieuwe gemeente die door de fusie is ontstaan, dat de secretarissen van de voormalige gefuseerde gemeenten die tijdens de eerste vergadering van de gemeenteraad niet aangewezen zijn als secretaris van de nieuwe gemeente, voorlopig de gemeentesecretaris moeten bijstaan totdat hun situatie definitief geregeld is, dat ze na de vaststelling van de formatie, het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van het personeel van de nieuwe gemeente benoemd worden "in betrekkingen die stroken met hun aanspraken, bekwaamheid en geschiktheid en die ten minste gelijkwaardig zijn met die welke zij in hun vroegere gemeente uitoefenden" en dat hun bezoldiging in geen geval lager mag zijn dan die welke voortvloeit uit de bezoldigingsregeling die ze zouden hebben genoten indien ze in dienst van hun vroegere gemeente waren gebleven;

Overwegende dat verzoeker niet betwist dat deze bepalingen wat hem betreft in acht zijn genomen, daar hij zijn geldelijke voordelen heeft behouden en tot adjunct-gemeentesecretaris benoemd is; dat hij zich

ertoe beperkt kritiek te leveren op het hem opgelegde aantal werkuren en het hem opgelegde werkrooster;

Overwegende dat verzoeker uit de voornoemde bepalingen geen enkel verkregen recht put op het behoud, in zijn nieuwe functies, van de situatie van vóór de fusie van de gemeenten wat het aantal werkuren en het werkrooster betreft; dat hij zich als lid van het personeel van de nieuwe gemeente Mettet, wat dat betreft, naar de beslissingen van het bevoegde orgaan van die gemeente moest voegen;

Overwegende dat uit het besluit van 2 januari 1977 van de gemeenteraad - dat verzoeker nooit betwist heeft - voortvloeit dat hij als adjunct-gemeentesecretaris twintig uur per week moest werken; dat er na de voltijdse benoeming van verzoeker tot secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn in 1991 weliswaar moeilijkheden zijn geweest en het bepalen van zijn werkrooster vaak op de lange baan is geschoven, maar dat toch moet worden vastgesteld dat het college van burgemeester en schepenen op 9 november 1992 verzoeker verplicht heeft om "de nodige voorzieningen te treffen om alle middagen vanaf 13 uur gedurende vier uur bij de gemeentelijke administratie te werken"; dat verzoeker bij een brief van dezelfde dag daarvan kennis heeft gekregen en bij brief van 13 november 1992 ervan nota heeft genomen; dat bijgevolg, aangezien de gemeenteraad heeft bepaald dat verzoeker 20 uur per week moet werken en het college op basis daarvan zijn werkrooster bepaald heeft, de voornoemde bepalingen van het koninklijk besluit van 22 juli 1976 niet geschonden zijn; dat het middel dan ook niet opgaat, ook al is het ontvankelijk;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent "aan de schending (...) van het "administratief

statuut" van 24 juni 1993"; dat hij uiteenzet dat "als dit statuut (op hem) van toepassing is (...), het in geen geval terugwerkende kracht kan hebben", dat bij het toepassen van de maatregel vermeld in artikel 24 van dat statuut "de gemeente Mettet moet bewijzen dat hij na 24 juni 1993 zijn post heeft verlaten" en dat "zulks uiteraard niet het geval is aangezien hij herhaaldelijk, hetzij per brief, hetzij bij de gemeenteraad, bijvoorbeeld op 24 juni 1993, verzocht heeft hem werk toe te vertrouwen"; dat hij voorts opmerkt dat hij nooit van plan geweest is zijn functie bij de gemeente op te geven en dat "alleen de houding van de verwerende partij het hem sinds januari 1992 onmogelijk heeft gemaakt die functie uit te oefenen zoals hij zelf zou hebben gewild"; dat hij in zijn memories aanvoert dat de bestreden maatregel zich aandient als een ordemaatregel, maar er in feite geen is, aangezien ze niet uitsluitend met het oog op de goede werking van de dienst genomen is, maar er uitsluitend toe strekt hem zijn betrekking af te nemen, wat de verwerende partij via tuchtrechtelijke weg niet had gekund; dat hij onderstreept dat zulk een maatregel hem een groot nadeel berokkent dat geheel niet in verhouding staat tot een eventuele verstoring van de gemeentelijke administratie "die, gesteld dat ze heeft bestaan, makkelijk op een andere manier had kunnen worden opgelost"; dat hij erop wijst, wat die "andere manier" betreft, dat de verwerende partij hem had vrijgesteld van de verplichting om bij de gemeente te werken totdat er een oplossing zou zijn gevonden, wat trouwens rechtvaardigt waarom hij nooit, in tegenstelling met wat artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 1976 bepaalt, benoemd is in een betrekking die gelijkwaardig is met die welke hij in zijn vroegere gemeente uitoefende; dat hij voorts opmerkt dat de verwerende partij "niet bewijst dat hij tussen de datum van inwerkingtreding van het administratief statuut en de bestreden beslissing

werkelijk zijn post verlaten heeft, wat hij overigens betwist"; dat hij nog opmerkt dat de burgemeester en een schepen "bijgedragen hebben tot zijn benoeming tot voltijds secretaris van het O.C.M.W." en onmiddellijk daarna erop gewezen hebben dat deze functie niet verenigbaar is met die van adjunct-gemeentesecretaris, wat "de reden die is aangevoerd ter staving van de bestreden maatregel bijzonder twijfelachtig maakt"; dat hij bovendien onderstreept dat de gemeente nooit gesteld heeft dat het verboden is verschillende ambten tegelijk uit te oefenen en dat ze hem bijgevolg niet kon vragen tussen zijn twee functies te kiezen, terwijl hij jarenlang beide heeft uitgeoefend zonder dat dit als nadelig voor de goede werking van de dienst werd beschouwd; dat hij tot slot betwist dat artikel 24 van het statuut in casu toepasselijk zou zijn, aangezien blijkt dat de bestreden maatregel genomen is omdat hij een bevel om de uitoefening van het ambt te hervatten "naast zich zou hebben neergelegd", zodat het per slot van zaken gaat om een tuchtmaatregel die genomen is zonder dat de in de artikelen 68 en 69 van het genoemde statuut vereiste waarborgen betreffende de rechten van verdediging zijn geboden;

Overwegende dat artikel 24 van hoofdstuk V, met als opschrift "Definitieve ambtsneerlegging", van het administratief statuut van het personeel van de verwerende partij dat de gemeenteraad op 24 juni 1993 heeft goedgekeurd, bepaalt :

" Ambtshalve en zonder opzegging worden ontslagen :
(...)
4) degenen die, zonder geldige reden, hun post verlaten en meer dan tien dagen afwezig blijven";

Overwegende dat dit statuut op 24 juni 1993 in werking is getreden;

Overwegende dat vaststaat dat verzoeker zijn werk bij de gemeente na die datum niet heeft hervat;

Overwegende dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker, na het voorstel dat het college hem op 1 april 1993 had gedaan, ontslagen was van de verplichting om zijn ambt op het gemeentehuis uit te oefenen; dat daarentegen blijkt dat hij zijn ambt aldaar niet heeft uitgeoefend, ondanks de duidelijke aanmaningen die hij heeft gekregen; dat, zoals uit de motivering van het bestreden besluit blijkt, de voltijdse uitoefening van zijn ambt van secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn geenszins rechtvaardigde dat hij zijn post verliet, aangezien die voltijdse betrekking, waarvoor de gemeente geenszins verantwoordelijk is, geen afbreuk mocht doen aan de goede werking van de gemeentediensten waarvoor de gemeente de verantwoordelijkheid draagt, en aangezien de verwerende partij de werkuren van verzoeker als lid van het gemeentepersoneel tot twintig uur per week had beperkt; dat als het werkrooster niet verenigbaar bleek met de voltijdse betrekking bij het openbaar centrum van maatschappelijk welzijn, verzoeker daar zelf zijn conclusies uit moest trekken; dat zijn afwezigheid bijgevolg niet met een geldige reden was omkleed;

Overwegende dat uit het dossier evenmin blijkt dat de bestreden maatregel een tuchtstraf zou zijn; dat uit dit dossier daarentegen wel blijkt dat de verwerende partij verzoeker helemaal niet heeft willen straffen, maar herhaaldelijk een bevredigende minnelijke schikking heeft trachten te vinden voor het probleem dat was ontstaan doordat verzoeker de twee functies tegelijk uitoefende;

Overwegende dat de Raad van State niet bevoegd is om na te gaan of de door verzoeker voorgestelde oplossingen voor dat probleem opportuun zijn;

Overwegende dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een laatste middel ontleent aan machtsafwending, doordat "afgezien van de redenen die de verwerende partij reeds als motivering voor haar beslissing tot ambtshalve ontslag heeft aangevoerd onder verwijzing naar een bepaling in het besluit d.d. 01-01-1977 van de gemeenteraad (aantal werkuren) waarvan ze weet dat het niet strookt met de realiteit, de verwerende partij zich ontegenzeggelijk schuldig maakt aan machtsoverschrijding en -afwending"; dat hij in zijn memories betoogt dat "uit het goedkeuren van een bedekte tuchtstraf veeleer blijkt dat de verwerende partij de betrekking van verzoeker vacant wil maken dan dat ze het belang van de dienst beoogt, die (...) geenszins in het gedrang kwam doordat haar personeelslid de functies tegelijk uitoefende";

Overwegende dat uit het onderzoek van het tweede middel is gebleken dat de bestreden maatregel geenszins een tuchtmaatregel is; dat evenmin blijkt dat deze maatregel ingegeven zou zijn door de wil van de gemeenteraad om verzoeker te benadelen, in plaats van door de wil om, met inachtneming van de wet, voor de goede werking van de dienst te zorgen; dat het middel niet opgaat; dat er geen grond is om de zaak overeenkomstig artikel 91 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State naar de algemene vergadering te verwijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijftientwintig november 1900 achtennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.